

Skandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 18. Den 15. Juni 1855. Priis: 6 Øre pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young i Tabernaklet d. 18.
Februar 1855.

Oplæst af Eldste Thomas Bullock.

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

Brødre, Søstre og Venner!
Vi er et Folk, som troer paa Guds
Forsyns Styrelse, og anerkjender hans
Haand i hans Handlemaade med os fra
Dag til Dag.

Vi er et Folk, hvis Oprindelse og
Fremgang fra Begyndelsen har været
Guds, vor himmelske Faders, Værk, som
han i sin Wiisdom har anset det rigtig
at begynde til Gjenoprettelsen af sit Rige
paa Jorden.

Vi troe endvidere, at Herren har for-
beredet det, saa at, naar han skulde frem-
bringe sit Værk, naar den bestemte Tid
var fuldely kommen, der kunde være en
Plads paa hans Fodstammel, hvor til-
strækkelig Samvittighedsfrihed skulde finde
Sted, saa at hans Hellige kunde boe i
Fred under Beskyttelse af en constitutio-
nel Lov og lige Rettigheder. For dette
Diemeed auseer vi, at Revolutionsmæn-
dene blev inspirerede af den Almægtige
til at askaste Moder-Regjeringens og
dens fastsatte Religious Lænker. Af
denne Aarsag blev Adams, Jefferson,
Franklin, Washington og en Hæt af
andre Mænd inspirerede til Modstands-

handlinger mod Kongen af Storbritaniens
Lovbund, som maaskee ogsaa har været
ledt til disse opirrende Paalæg, saavidt
vi ved, for at tilveiebringe Guds Heil-
sigter ved saaledes at grundlægge en ny
Rejering, vaa et større Friheds Prin-
cip, en Grundvold for Selvregjering, som
tillod fri Udvælge af religios Gudsdyr-
kelse.

Det var Herrens Røst, som inspi-
rede alle hine værdige Mænd, som besad
Indflydelse i hine Provælsens Dage, ikke
alene til at gaae ud i Strid, men ogsaa
til at øve Wiisdom i Naad, Tapperhed,
Mod og Udholdenhed i Leiren, saavel
som sidenefter til at danne og antage de
vise og virksomme Forholdsregler, som
sikrede dem selv og efterkommende Ge-
nerationer Velsguenlen af en fri og uaf-
hængig Rejering.

Denne Regjering, saaledes dannet, er
bleven velsignet af den Almægtige, indtil
den spredt sine Seil paa ethvert Hav,
og dens Magt føles i ethvert Land.

Den amerikanste Regjering staar ikke
tilbage for Nogen i Verden i Indflydelse
og Magt, og er langt foran alle Andre

i ødle og frie Institutioner. Under dens gunstige Indflydelse kan de fattige, undertraadte Masser i den gamle Verden finde et Asylum, hvor de kan nyde Fredens og Frihedens Velsignelser, lige- gyldigt til hvilken Klasse eller hvilket Religionsparti de hører, eller er tilbørlige at ynde, hvad enten de er tilbørlige til at ynde noget eller aldeles intet. Det var til dette Land, hvis Regering, dannet af Mænd, som var inspirerede af Gud, endskjont de vidste det ikke den Tid, efter at den var fast grundlagt i Magtens og Indflydelsens Sæde, hvor Samvittighedsfrihed og fri Udvørelse af Guds-dyrkelse var et Grundprincip, forskoret i Constitutionen og inddrævet i Folkets Følger, Traditioner og Sympatier, at Herren udsendte sin Engel til at aabenbare Himmelens Sandheder som i forbigaangne Tider, ja som i ældre Dage. Dette burde være blevet hilset som den største Velsignelse, som kunde meddeles nogen Nation, Stamme, Tungemaal eller Folk. Det skulle have været modtaget med Hjertet, svulmende af Taknemmelighed og Glæde, Priis og Taksgelse.

Men ligesom det var i vor Frelsers Dage, saaledes var det ved Unkomsten af denne nye Uddeling. Den var ikke i Overeensstemmelse med det amerikanske Folks Begreber, Traditioner og forudsatte Forestillinger. Sendebudet kom ikke til en fremragende Geistlig af nogen af de saakaldte Orthodore, — han antog ikke deres Fortolkning af de hellige Skrifter. Herren kom ikke med Himmelens Hærskarer i Magt og stor Hellighed, ei heller sendte han sine Sendebud ubrustede med noget Undet end den himmelske Sandhed til at meddele den Ydunge, den Ringe, den Unge af simpel Herkomst, den oprigtige Søger efter Guds Kundskab. Men han sendte sin Engel til denne samme ubekendte Person Joseph

Smith jun., som sidenefter blev Prophet, Seer og Åabenbarer, og underrettede ham om, at han ikke skulle forene sig med nogen af Dagens religiøse Sekter, thi de var alle sammen urigtige; at de fulgte Menunsekub istedetfor Jesu Christi Besalinger; at han havde et Arbeide for ham at udføre, forsaavidt som han vilde bevise sig trofast for ham.

Ikke saasart var dette bekjendt, og forkyndt omkring, og Folk begyndte at lytte til, og adlyde den himmelske Opfordring, førend Modstanden begyndte at rase, og Folket endog i dette begunstigede Land, begyndte at forfolge deres Naboer og Venner, fordi de nærede religiøse Uførelser, som var forskellige fra deres egne.

Jeg standser nu for at spørge, havde ikke Joseph Smith Rettighed til at forkynde og grundlægge en forskellig, en ny Religion og Gudsdyrkelse i dette Land? Enhver maa tilstaae, at han havde. Denne Ret holdtes stedse hellig, thi paa den grundede sig den religiøse Frihed for enhver Medborger i Republikken. Det var et Privilegium, som holdtes hellig af enhver Folkeklasse; ingen Dommer vovede at giøre Indgreb paa dens Enemærker; ingen Lovgiver eller Gouvernor dristede sig til at lægge Hindringer i Veien for dens frie Udvørelse. Hvorfor skulle det da agtes som en Gjenstand, værdig Forfolgelse, naar Joseph Smith, Manden kaldet af Gud til at udføre et Arbeide til Gjenoprettelsen af Saliggjørelsens Evangelium til Menneskens Børn, og hans Efterfølgere, som i Sandhed troede paa hans guddommelige Mission, skulle forsøge Udvørelsen af det samme Privilegium, som holdtes helligt af alle Andre, af hvad Navn, Bestraffethed og Bestrivelse som helst, og ligesaa af dem? Hvorfor skulle han og hans Efterfølgere undslukkes fra den Rettighed at dyrke Gud

overeensstemmende med deres Samvittigheds Vidende? Paa lovlig Maade kan de ikke blive, og jeg vil videre bemærke, paa lovlig Maade er de ikke blevne udelukte. Nei! naarsomhelst Undertrykkelsens og Forfolgelsens Ternhaand faldt paa dette Folk, har vore Modstandere brudt deres egne Love, trodset og traadt under Fodder ethvert Princip af lige Rettigheder, Rettsfærdighed og Frihed, som findes stresset i vore Fædres rige Esterladestab „De Forenede Staters Constitution.“

Naarsomhelst almindeligt Naseri er blevet rettet imod os, fandtes ingen Autoritet i Landet nægtig nok til at yde Beskyttelse, og, hvad som er endnu mere fornunderligt, ingen hæderlig nok til at yde Hjælp, ei heller lykkes nogen Bestræbelse at bringe for Retten de Personer, som havde udøvet saadanne frygtelige Forbrydelser. Nei! Drabsmanden, Snigmorderen, Plyndrereren ved høilys Dag og Noveeren streife om uantastede, og blander sig uden Modsigelse i Selfskab med Landets Styrere; de kommer og qaaer som gangbar Mynt, uden at bringe Holelsnerne i Oprør, eller bewirke nogen Uwillie imod sig i de Omgivelser, hvoriblandt de bevæger sig.

Jeg spørger Eder Venner, hvoraf kommer dette? Er ikke vore religiose Folkselser ligesaa hellige for os, som Andres er for dem? Og skulle det ikke være enhver amerikansk Borgers Pligt, ligesaavel som Stolthed at udstrække hin bestyttende Bestemmelse i Constitutionen til os, hvilken han selv gjør Fordring paa? Og er ikke dette hellige Dokument krænket og brudt ligesaa meget ved at udestænge og udelukke dette Folk fra dets Privilegier, Rettigheder og Velsignelser, som det vilde være om Eders Rettigheder og Privilegier blev saaledes

krænkedes? Nei, mine Herrer! vi har ingen Love brudt, vor herlige Constitution sikrer os Alt, hvad vi fordrev. Vi er sikre under dens brede Folder ved dens klare Menig og Indhold, og kan stedse glæde os i Fred. Alt hvad vi nogensinde har fordret, eller ønsker at fordre fra Regjeringens Side, er den retsfærdige Forvaltning af det nationale Forbunds Love og Privilegier.

Det er ikke vore Handlinger, ei heller vore Hensigter, som Folket eller Regjeringen frygter for; men deres eque onde Mistanker angaaende os.

Under vor første Nedstættelse i Missouri, blev der sagt af vore Hjender, at vi agtede at indlade os i hemmelig Underhandling med Slaverne, endstjondt ikke den mindste Tanke om noget Saadant var falden os ind. Vi vidste, at Chams Born skulde være „Tjenere Tjenere“ og ingen Magt under Himmelnen kunde forhindre det saalænge som Herren tillod, at de skulde krympe sig under Forbandelsen, og man vidste, at vore religiose Anførselser var saadanne angaaende dem. Dog fandt vore Hjenders falske Fremstillinger villige Øren hos Saadanne, som vare indtagne af Fordom imod os, og vi blev drevne fra vore Hjem som Folge af Folketets Frygt og den Fordom, som ifølge deraf reistes imod os.

Altter i Missouri i en tidligere Deel af vor Historie blev Folket og Regjeringens Frygt opagget, fordi de, ikke vi, sagde, at det var vor Hensigt at hemmeligen forene os med Indianerne, derfor maaite vi ikke tillades at være i deres Nabolaug; og altter blæstes Al-larm, og vi blev drevne fra vore Hjem, plyndrede, overvældede af Pobel og Nogle dræbte, og alt dette ikke for nogen Brode, som vi havde begaaet, men fordi de frygtede for, at vi kunde begaae nogen.

Atter, det blev omhyggeligen udspredt omkring, at vi stod i Begreb med at erklære vor „U a f h æ n g i g h e d,” endførndt vi ikke havde gjort, eller agtede at gjøre en saa urimelig Ting; dog ansaaes enhver Ting, hvor urimelig den end var, som tilstrækkelig Undskyldning til at opvække Samfundets Frygt, og de begyndte at drive os fra, plyndre, røve, brænde vores Huse, og ødelægge vores Marker, og dette blev kaldet „Mormon Uroligheder,” og Regjerings Hjælp vaakstes til at quæle „Mormon Oprør,” „Mormon Forviklinger,” og „urstiftende Mormoner.” Og endførndt det fandtes nødvendigt, soin de fremstiller, at drive os fra Missouri og Grænserne for at hindre os fra at indlade os med Slaverne og Indianerne, fandt de det dog ligesaa nødvendigt, thi var senere, naar vi var een mod eet hundrede, at drive os fra Nauvoo lige midt iblandt Indianerne, som uværdige til noget andet Selskab.

Frygt for hvad vi kunde gjøre med Indianerne havde den Tid ophört, og Frygt for noget Andet, som vi kunde gjøre herefter, om vi lodes i Fred, og Begjærlighed ester at plyndre, fuldendte vor Uddrivelse fra Illinois. Maaskee dog vore Fjender i dette sidste Tilfælde kunde nære nogen Frygt for, dersom vi tillodes at forblive uforstyrrede, at de blodtörstige Snigmordere, som dræbte vor elstede Prophet og Patriark, Joseph og Hyrum, som umenneskeligen bleve masakrerede, medens de hvilede under Statens givne Borgen for deres Beskyttelse og Sikkerhed, ikke skulde lades uantastede i deres Brøde.

Aligaaevde Sagen om Indianerne paa Grænsen, dette var ogsaa en fast Slutning, thi om nogensinde et Folk vilde have været retfærdiggjorte i at gjengelde

deres vederfarne Uret, og kunde have gjort saa inden at være straffskyldige, saa var det den Tid denne strækkelige Myrden fæste. Men de beviste Verden ved deres rosige og fredelige Opsæsel, at de ikke havde nogen saadan Hensigt, men dette forglemtes, og i mindre end eet og eet halvt Åar blev vi igjen angrebne, vores Huse og Kornstakker brændte og vores Brødre skudte ved Skinnet deraf, medens de forsøgte at redde en Smule for at drive Hungersdoden ikke fra Øvrene eller Teltene, thi de havde ingen af Delene, men fra de forsmægtende Hjælper af deres hunslige Kreds — deres Hustruer og Born.

Og atter blev Regjerings Hjælp paakaldet til at quæle de saakaldte „Mormon Uroligheder,” og endnu seer vi Alviserne fulde af disse og lignende Udtryk: „Oprørste Mormoner,” „Hvad skal der gjores med disse oprørste Mormoner?” er Raabet fra den ene Ende af Unionen til den anden. Hvad i Himlens Navn har vi gjort til at opvække noget Folks eller Regjerings Frygt, saa at Raabet om Krig og Blod maa evindeligen lyde for vores Dren? Jeg svarer: Intet. Det er det samme som for i Tilfældet med Mistanken om Indblandingen med Slaver og Indianer, en vis Frygttagtighed, at, dersom vi ikke blive holdt Opsigt med, drives, plyndres for vores Hjem og Besiddelser, slaaes og massakreres som forhen, kan vi komme til at gjøre Noget; dog har de ikke endnu, saavidt jeg veed, usiagtigen bestemt hvad det skulde være.

Hav ikke dette Folk usoranderligenv beviist deres venlige Hjælper, Sindelag og Patriotisme mod Regjeringen ved enhver Handling og Bekræftelse, som kan gives af noget Folk?

Tillad mig at føste Eders Øpmærksomhed for et Dieblik til nogle saa kjendsgjerninger med Hensyn til Opræ-

relsen af Battallionen for den merikaniske Krig. Naar Forsølgelsens Stormsy da- leded ned over os paa alle Sider, naar enhver Udsigt var tillukt for os, vores Ledere trodest forraadte og flagne af det Lands Autoriteter, hvori vi levede, og intet Haab om Redning kunde gjennemtrænge det tykke Mørke og Taage, som omgav os paa alle Sider, reiste ingen Stemme til vort Forsvar, og Hoved-Regjeringen var taus for vores Klager. Naar vi var blevne fornærmede den hele udslagne Dag af dem, som havde Magten, idet de opfordrede os at udlevere vores Vaaben, og ved enhver anden For- nørrelses- og Krenkelseshandling, som vores Fjenders frugtbare Indbildnings- kraft kunde opfinde til at provere, som de sagde, vor Patriotisme, hvilke Opfor- dringer, som bekjendt er, altid blev efter- komne paa vor Side, og naar vi tilslidst vare nødte til at fly til Orkenen for at frælse vore egne og vores Hustruers og Børns Liv, saa spørger jeg om vi ikke havde Aarsag til at føle at vores Fjender brugte Overmagten? At ligeledes Regjer- ringen ved dens stiltiende Indrommelse begunstigede vor Ødelæggelse? Havde vi ikke, spørger jeg, Aarsag til at ansee alle, baade Folket og Regjeringen, som vores Fjender?

Og naar, som Tillæg til alt dette, og medens vi var paa Flugten for vores Fjender, en anden Prove paa Trostab og Patriotisme udtænktes af dem til vor Ødelæggelse og samtyktes af Regjeringen (formedelst Medvirkningen af en anset Politiker, som klarligen søgte, og tænkte, at han allerede havde beredt vor Undergang og fuldkomne Tilintetgørelse), som bestod i en Requisition fra Krigsdepartementet at levere en Bataillion af semi hundrede Mand til at fægte under deres Officerer og for dem i den Krig, som da fandt Sted med Mexico, saa spørger jeg

igen, kunde vi afholde os fra at betragte baade Folk og Regjering, som vores dø- deligste Fjender? Betragt et Pieblå vor Stilling og de Omstændigheder, hvorunder denne Opfordring blev gjort. Vi var paa Vandringen, vi vidste ikke hvorhen, undtagen at det var vor Agt at gaae saa langt bort, at vores Fjender ikke kunde nære os. Vi havde intet Hjem undtagen vores Vogne og Tælte, og ingen Beholdning af Fodemidler og Klæder, men havde at tjene vort daglige Brød ved at forlade vores Familier i affondrede Sikkerhedspladse og gaae iblandt vores Fjender for at arbeide. Var vi ikke, endnu før denne grusommige Opfordring skete, ubarmhjertigen nedtrykte af Under- trykkelse og Forsølgelse langt over noget andet Samfunds Taalmodighed? Men under disse fristende Omstændigheder vaalagdes vi at leve af vor vandrende Leir 500 af vores dygtigste Mænd, som maatte overlade de Gamle, Kvinder og Børn til de Øvrige at drage Omsorg for og ernære; og i Tilsælde af at vi vægredede os for at opfylde en saadan urimelig Fordring, skulle vi ansees som Landets Fjender, som ikke fortjente at flagtes.

See ogsaa hen til Forholdet af det af os fordrede Antal, sammenlignet med det, som fordredes af nogen anden Deel af Republikken. En Requisition af blot 30,000 af en Befolkning paa meer end 20 Millioner var alt hvad der behøves, hvilket udgjorde ikke $1\frac{1}{2}$ Person af hvert tusinde Indvaanere. Om alle andre Omstændigheder havde været lige, om vi kunde have forladt vores Familier i Nydelsen af Fred, Rolighed og Sik- kerhed i de Huse, fra hvilke vi var bleven drevne, saa vilde vor forholdsmaessige Deel af en upartisk Fordring ikke have overskredet fire Mand. Istedet derfor maatte 500 gaae, tretten tusinde

Procent over et lige Forhold, selv om alle andre Ting havde været lige, men under de særegne Omstændigheder, i hvilket det stede, yder Sammenligningen intet Forhold, og Fornuften selv vækler under den uhyre Alfigelse fra det Rette. Og for hvem skulde vi føgte? Som jeg allerede har viist, for dem, som vi havde al Marsag til at troe, at de var vores dodeligste Fjender. Kunde Regjeringen vente, at vi vilde opfylde, hvad man fordedrede af os? Ventede de det? Troede ikke vores Fjender, at vi, ved at blive forbittrede og harmfulde, vilde modsette os et saadant oprørende Forslag? Og var de ikke forberedte paa at gjøre vor Forfæstelse af det til en Forevending for at opslamme Regjeringen endnu mere imod os og derved fuldkomme deres djæveliske Hensigter med et uskyldigt Folk, hvis Tilværelse de aldeles vilde udslætte? Og hvorledes blev dette Forslag modtaget, og hvorledes blev det efterkommet af dette Folk? Jeg selv gik, ledslaget af nogle faa af mine Brødre, imellem et og to hundrede Mile langt de forskellige Udvandrer-Beie, idet vi standede ved enhver lille Leir, og brugte vor Indsydelse for at erholde Frivillige, og paa den bestemte Hørsamlingsdag var det requirerede Aantal opstillet; og alt dette blev fuldendt i omrent tyve Dage fra den Tid Fordringningen blev bekjendtgjort.

Vor Batallion gik til Bestemmelsesstedet, ikke i lette Køier paa Damphaade, ei heller med nogle faa Maaneders Fra-værelse, men tilsførs over to tusinde engl. Mile over sporløse Drænere og usigne Sletter, idet de erfoer enhver Grad af Savn, Moje og Lidelse under to Aars Fra-værelse, inden de etter kunde forene sig med deres Familier. Saaledes blev vor Bestielle igjen iværksat ved Indvirkningen af det alvise Bæsen, som kan skjelne Enden fra Begyndelsen og styre

Menneskenes ugudelige Hensigter, saa at de maa befordre Fremgangen af hans Sag paa Jorden. Saaledes blev vi frelste fra vores Fjender ved at efterkommedes, som hidindtil uretfærdige og mage-løse Udpresninger; idet vi igjen beviste vor Trostab mod Regjeringen.

Tillad mig her at yde den skyldige Erbodighed til Captain Allens Minde. Han var den, som overbragte Regjerings Requisition. Han var en Gentleman fuld af menneskelige Føleller, og var han bleven ilive, vilde han have jævnet Veien, og vilde have lettet Opfheldelsen af denne Pligt, saavidt som det stod i hans Magt. Hans Hjerte krympede sig af Medfølelse, naar han saa vor Stilling, og syldtes af Forundring, naar han var Bidne til den begestrede Patriotisme og Iver, hvormed vi saa beredvilligen efterkom hans Opsordring. Idet vi igjen beviste, som vi hundrede Gange tilforn havde gjort, ved vores Handlinger, at vi blev bælsine af vores Fjender, og at vi var ligesaa beredvillige, ja meer end nogen anden af Republikens Indvaanere, til at skylde Geræret, og gaae ud at føgte i Slagene for vort fælles Fædreland, eller staae iblandt dets Forsvarere. Historien giver ingen Sammensigning hverken af Fordringens Streng-hed og Uretfærdighed, eller af den Hur-tighed, Trofasthed og Patriotisme, hvormed vi imodegik den, og syldest gjorde den. Saaledes kan vi ansøre Exempel efter Exempel paa Personer, som, idet de havde lovlig Myndighed, er ved vores Fjenders falske Fremstilling og Indsydelse blevne paavirkede til at forværme os som et Folk ved at fordre et Bevis paa vor Patriotisme. Hvor længe skal denne Tingenes Tilstand vedblive? Saa længe som Folket foretrækker at forblive i forsættig Uvidenhed med Hensyn til os; saa længe som de foretrækker at mistyde vores

Hensigter, urigtigen fremstille vore Følser og misforstaae vor Politik.

At beskynde os for at være uueulige mod Regjeringen, er at anklage os for Fjendtlighed mod vor egen Religion, thi Intet, givet ved Inspiration, er holdt mere helligt af os end Constitutionen, hvorunder den virker. Som et religiøst Samfund forde vi, i Fællesstab med alle andre Samfund, dens Beskyttelse; hvad enten vort Folk boer i de andre Stater eller Territorier, som Tussinder af dem gjør, eller i dette Territorium, saa holdes den som et Skjold for at beskytte den dyrebareste Maadegave, hvorfor Menneksret er modtagelig — dets religiøse Anfuerer og Følser.

De Forenede Staters Regjering har aldrig istandbragt noget Korstog imod os som et Folk, endskjont den er forbleven tans, eller har afvist os, naar vi har henbundt os til den om Bisstand i vor Nød. Den har tilladt, at vi er bleven drevne bort fra vore egne Marker, for hvilke den har taget vores Penge, og det endog med dens Forstrivelser i vores Hænder, som sikrede os en fredelig Besiddelse. Den har rolig seet paa og tilladt een af Constitutionens dyrebareste Grundbestemmelser at blive brudt; den har tilladt, at man uantastet har drevet os og traadt os under Fodder. Hvilken Fremgangsmade staar det tilbage for os at følge under disse Omstændigheder? Jeg svarer: Istedfor at soge at tilintetgjøre den bedste Regjering i Verden, hvorfor Nogle synes at frygte, skulde vi, ligesom alle andre gode Medborgere, stille saadanne Mænd i Bestyrelsen, som vil føle de Forbindeligheder og den Ansvarlighed de er i til et mægtigt Folk; saadanne, som vilde føle og forstaae Wigtigheden af den Billid man sætter til dem, som af Folkets Stemme er kaldte til at forvalte Love

under den høitidelige Bekræftelse af en Trostabsseed at overholde den af Himmel inspirerede Grundlov, hvis uforkræukte Bevarelse vi anseer som den sikreste Borgen for vore frie Institutioners Vedligeholdelse.

Det burde være alle gode Medborgeres Tragten, og det er vor Agt og Hensigt som et Folk at befordre Ønd, Oplysning og Patriotisme; og naar noegen Person søger at kraue vor Ønd ved at saae Fordærvelsens og Lastens Sæd, og, naar han irettesættes derfor, angriber vores Rettigheder og Patriotisme, som almindeligen hidindtil er blevne gjort, saa fremstiller han for dette Folk sit eget fordærvede Hjerle. Skulde ikke de Personer, som er beskikkede til at forvalte Love, selv iagttage den? Skulde ikke de Embedsmænd, som er blevne sendt til os fra de Forenede Stater, være usigartige Erexpler paa Moralitet, Ønd og god Opførsel, og hædre de Love, som de komme her for at fuldbyrde og forvalte? Og skal de forglemme sig selv i den Grad, som at spilde deres Tid i Udsvavelser, Dobling og Forsølgelse af de Uskyldige og Umistænsomme; og paa forskjellige Maader ustraffede saae Syndens og Umoraltetens Sæd, uden at Nogen skulde vove at modsigte dem? Jeg siger Eder nei! Med mig — med dette Folk vil J have Krig, om det behøves af denne Bevæggrund. Der paahviser os en Pligt at bruge vor Indflydelse for at bevare os selv, vores Hustruer, vores Børn, vores Brodre, vores Søstre og alle af vort Samfund for den besmittende Indflydelse af Last, Synd, Usædelighed og Misgjerning, lad det udgaae hvorsfra det vil. Om det existerer paa høje Steader, saa meget mere behøver det Irettesættelse, thi dersra vil det gjøre den største Skade.

Jeg kræver dette som en Rettighed,

som en grundlovsmæssig Rettighed. Jeg troer, at det er lovligt at udøve al den Magt og Indflydelse, som Gud har givet mig for at bevare Dyd, Sandhed og Hellighed; og fordi vi er følsomme angaaende saadanne Punkter, skalde deraf sammenlaves at vi er Fjender til Unionens Regjering? Vor Historie beviser, at vi for saadanne Ting er blevet forfulgt endog til Doden, men det afstørker mig ikke. Jeg vil hellere have Gud til Ven og hele Verden til Fjende, end at være Ven med Verden og have Gud til Fjende; og seet fra dette Synspunkt skalde Regjeringen ogsaa være vor Ven, thi sikkertigen i Bevarelsen af Dyd, Moralitet og Oplysning maa den vente Bedlige holdelsen af dens frie Institutioner og Opretholdelsen af dens Frihed. Og den Stund den ringeagter disse Principper, naar Ugadelighed og Synd kan ustraffet gjøre Oplob og øve Vold, og der ikke findes moralst Indflydelse og Kraft nok i Folket til at hæmme det og nedtræde det, da kan den gjøre Regning paa en hurtig Undergang. Naar moralst Forpligtelser ophører at øve Indflydelse, og Dyd skuler sit Nasyn, og Syndens og den føle Fordærvelses stamlosse Frækhed indtager dens Sted, da maa Nationen betænke, at der er Fare paa Færde. „Naar de Ugadelige herstår, sørger Folket.“

Vor Stilling ligeoverfor de Forenede Staters Regjering og ligeoverfor Verden er altsaa at underlykke Misgjerning og opføsie Dyd, at forkynde Guds Ord, som han har aabenbaret for os, og opbygge hans Rige paa Jorden. Og det være vitterligt for alle Mennesker, Regjeringer, Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, at dette er vort Kald, vort Forehavende og vor Hensigt. Vi agter at leve efter vor Religion, og have Forbindelse med vor Gud. Vi agter at rense vores Klæder for denne

Slægts Blod ved vor Trofasthed i at prædike Himmelens Sandhed i al Tydelighed og Simpelhed; og jeg har ofte sagt og gjentager det nu, at alle andre Hensyn af hvad Navn og Bestaffenhed som helst synker hen i Uthydelighed i Sammenligning med dette. At tjene Gud og holde hans Besalinger er det Første og Fornemste for mig. Om dette er den høieste Lov, saa bør den være det. Som den er for mig, saa skalde den være for ethvert Regjerings Departement; thi denne Lære er grundet paa Dydens og Retsfærdighedens Principper; med den er Regjeringen, Constitutionen og de frie Institutioner sikre; uden den kan ingen Magt anvende deres hastige D delæggelse. Den er Regjeringens lovgivende Magt; den er det Livselement, hvorved den eksisterer og trives; mangler dette, saa ker den for aldrig at reise sig mere.

Vi gaae nu over til at afhandle det Spørgsmaal: Kommer vor Tro og Guds-dyrkelse — vor hellige Religion, som vi overholder og troer den, indenfor Constitutionens Betingelse; eller med andre Ord: Er det et religiøst Spørgsmaal, hvorover Constitutionen kaster dens beskyttende Skjold. Det lyder saaledes: „Congressen skal ikke give nogen Lov, hensigtede til Grundlæggelsen af nogen Religion, eller som forbryder den frie Udsøvelse af samme.“ Vort Samfund er i Særdeleshed en religiøs Organisation; i den forener sig alle vores Forhaabninger om Salighed, Hæder, Hellighed og Ophojselse; i den finder vi vort Haab om en Opstandelse, og om et Liv af Udsødighed i en anden Tilværelses Tilstand. Af den er vi vaavirket i alle vores Forretninger i Livet, formedesst dens Indflydelse har vi bevaret Dyd, grundfæstet Sandhed, og været i stand til at udholde Forsøgelser. Ved dens Indflydelse har vi overvundet Vaanselig-

hederne af en Vanlyshning fra Civilisatior-
nens Boliger og denne Verdens Oplys-
ning, og nedsat os i disse fjerne Dale,
hvor der, indtil vi kom her, var Intet,
hverken i Jordbund, Clima eller Frem-
bringelser, som tiltrak sig Opmærksomhe-
den, endog ikke af Eventyreren eller En-
med Foretagelsesaand; i et Land, som
tilbød ingen Fordele, der kunde komme
i Betragtning for noget andet Folk, und-
tagen os. Og hvorfor for os som et
Folk? Fordi her, langt fjernt fra nogen
af de Hvides Colonier, paa et Stykke
Jord, ikke værdiudt for dets Lethed,
hverken for Dyrkning, Sofart eller Han-
del, hvor Landets hele Overflade frembod
det meest nogene og afstrækende Skue,
tænkte vi, at vi kunde leve og nyde vor
Religion nantastede, og være frie for
Nogens Indblanding. Om vore Prin-
ciper og vor Religion var austodelige
for Nogen — saa var de befriede fra
vor Nærvarelse, undtagen de foretrak at
folge os.

Om Folket i de Forenede Stater ikke
under vore religiøse Institutioner, saa er
de ikke nødte til at blande sig i vort
Samfund, eller at holde Selstab med os
eller med vore Børn. Der er Intet her
til at friste deres Begjærlighed, deres
Gjerrighed eller deres Lyst. Dersor bør
de forblive hjemme, eller om de ønsker
at streife om for at opsoge nye Bosæt-
telsessteder, da er der ingen mindre on-
skelig end denne, undtagen den Hensigt,
hvorför vi har valgt den, som ikke er for
dens egentlige Værd i yekunær Hen-
seende, men for at vi kunde nyde vor
Religion i Fred, bevare vor Ungdom i
Død, og være befriede for vore Fienders
Foruermelser, Forurettelser og Forsol-
gelser.

Hvorfor skal vi have Fiender? Hvoraf
kommer det, siger vore Modstandere, at
at I ikke kan blande Eder og leve i

Samfundet ligesom alle andre Religious-
bekjendere? Det har noksom viist sig,
at Folket vil ikke tillade os at boe iblandt
dem i Fred. Vi er almindeligen blevet
drevne ved ulovlig Magt, ved Vobelstarer,
Mordere og Snigmordere som uværdige
til at boe iblandt Civiliserede, indtil vi,
som den sidste Tilslugt, fandt Fred i disse
fjerne Dale. Det er fordi vor Religion
er den eneste sande. Det er fordi vi har
den eneste sande Myndighed paa hele
Jordens Overflade til at forvalte Evan-
geliets Sakramenter. Det er fordi Nog-
lerne til denne Huusholdning overdroges
af Sendebud fra den celestiale Verden
til Joseph Smith, og holdes nu paa
Jorden af dette Folk. Det er fordi
Christus og Lucifer er Fiender, og kan
ikke gjores til Venner; og Lucifer, som
veed at vi har dette Præstedomme, denne
Magt, denne Myndighed, søger vor
Undergang.

Jeg veed, at disse Svar børser
Sandheden af vore Principer, Joseph
Smiths guddommelige Bestikkelse, Mor-
mons Bogs og Dagteus Bogs guddom-
melige Troværdighed osv.; men denne
Gjenstand overlader jeg til Eders Over-
veielse og Undersøgelse, med den simple
Erklæring, at eugen vor Religion er troet
af noget andet Folk eller ikke, saa er
den troet af os, og ingen Regjerings-
Magt eller Myndighed kan lovligen eller
retfærdigen forstyrre os i den fredelige og
rolige Nydelse af samme.

Hvorfor skulde Beviser paa Patrio-
tisme for Regjeringen kræves mere af
dette Folk, end af noget andet Samfund
i Staterne eller Territorierne? Vilde
det ikke blive betragtet som fornærrende
og krænkelende i den høieste Grad, af
ethvert andet Samfund i de Forenede
Stater, at blive saaledes undertrykt og
ydmyget? Kan ikke Folket og Regie-
ringen blive vaer iblandt os, som et Folk,

Virksomhed, Edrueheds, Orden og et vel indrettet Samfund; tillige en almindelig Udbredelse af Kundskab og moralske Grundsætninger? Og veed de ikke, at disse er umiskjendelige Tegn paa og Frugter af Dyd, Sandhed og Kærlighed til vort Land og Høiagtelse for dets Institutioner? Og udspringer ikke saadanne Afskuelser, Følelser, Skitte og Grundsætninger fra en reen og ubesvaret Religion, fra en dyb Følelse for vor Tro, vor Gudsdyrkelse, vor Forpligtelse til Christus vor Herre og hans aabenbarede Willie til os. Gjør vor Lære, som indeholder saadanne Afskuelser, Meninger og Vedtægter, og udover saa mægtig Indflydelse paa Samfundet, — gjør den os usikkede til at være trofaste, gode og patriotiske Medborgere af de Forenede Stater. Har det amerikanske Folk alveget saa langt fra Veien, og vandret bort fra Evangeliets Lys og Kraft, at de ikke kan forstaae, erkjende og vurdere det frelsende Element i religiøs Indflydelse, overveiende Moralitet, exemplarisk Udvølse af Dyd og hellige Grundsætninger? Hvis saa er, da har sandeligen de udartede Sonner af værdige og patriotiske Fædre næsten forst deres Formue, og bereder sig til at erne sig af Aflald liig Sviin. Hvis saa er, da betegner næsten den moralske Smuds en Hungerstid, som langt vil overgaae den brændende Tørke, ødelæggende Pest, og skækkelige Glendighed i 1854. Hvis saa er, da vil Statsstabet, liig det af Stor-men omtumlede Skrog, snart slaaes i Stykker, idet det ikke har hverken Noer

eller Styrmand, ei heller Soliditet not til at modstaae det rasende Angreb af de rullende Bolger.

I den oprigtige Jagtagelse af sande Religious- og Dyd-Grundsætninger erkjender vi Grundlaget, den eneste sikre Grundvold for et oplyst Samfund og en velorganiseret Regjering. Ved Sandhed og i Kraft af guddommelig Besiddelse bekæmper vi Vildfarelse og søger at sonderive Mørkets Stør, som indhyller Menneskeslægten.

I Løbet af den Tidsalder, i hvilken vi lever, seer vi Opfyldelsen af Prophe-tierne og Forberedelsen for vor Herres og Frelsers anden Tilkomme til at boe paa Jorden. Vi forventer, at Engagens Smuthuller vil feies bort, og at den Stad, det Folk, det Herredomme eller Rige, som ikke vil tjene Gud, og ikke give Alt paa Sandhedens og Religions Grundsætninger, vil vorde aldeles udryddet og tilintetgjort.

Ordet er gaaet ud fra den Almægtige, og vil ikke vende tonit tilbage til ham. Det tilkommer os derfor Alle og Enhver at have vore Brøllupsklæder paa, at have vore Lamper i stand og brændende, og Olie nok, saa at vi ikke skal blive overværfede og dele Skæbne med de daarslige Domfruer.

Maa Herren velsigne os med hans Helligaands Inspiration, at vort Sind maa blive oplyst, vor Forstand udvidet og styrket, og maa hans Maade, Wiisdom og Kundskab gives os til vor Bevarelse og Helliggjørelse i Forhold til vor Eid og Slægt for Forloserens Skuld, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Templet. Vi vil her give de Hellige i hele Skandinavien nogle Belærelser, Opmuntringer og Paamindelser om det, som ogsaa tilforn er omtalt, men

som paa Grund af dets store Vigtighed paany fra rette Vedkommende er forelagt alle de Hellige over hele Verden til Overveielse og usiagtig Efterlevelse. I blandt Evangeliets store Bud er Indsamlingen af Israel i disse sidste Dage eet af de store Hovedpunkter. Ikke alene for at befrie Israel fra den overhængende Tugtelse, som skal ramme Babylon, er det at Herren byder sit Folk at samles hjem til Zion, men ogsaa for ved Evangeliets hellige Ordinancer at forberede dem til Christi Tilkommelse, de Retsærdiges Opstandelse osv. Dog som disse hellige Handlinger ikke kan forrettes antagelig uden paa det Sted, og i det Huus, som Herren selv ved Aabenbaring til Propheten, eller Hovedet for sin Kirke, har anordnet at skulle bygges, saa har han den Tid, han ansaae sit Folk istrand dertil, befalet dem at bygge et Huus til hans Navn — en Helligdom, hvori han kunde meddele sine Ejendomme de fornuftige høiere Begavelser, og hvori tillige de hellige Handlinger kunde forrettes med og for de Levende, og tillige for de Døde, paa det at Alle — i denne sidste Tidernes Fyldes store Huusholdning — kunde forenes til Etet i Christo og beredes til at komme ind til den evige Faders Mærværelse. Da ingen Skabning kan faae Meddeelagtighed i Christo, uden at være Faderen lydig i alle Ting, som er forordnet til Frelse og Ophoierlse i de evige Verdener, saa er der ingen Raad at undslippe Fuldbyrden af Herrrens Besatning at bygge et Huus til hans Navn. Hvem skal altsaa bygge dette Huus, denne Helligdom, dette Tempel? Hans eget Folk, hans udvalgte Sæd, hans Pagteus Born. Ved hvilke Midler? Ved deres Arbeide, ved deres Øffring. Ikke saa snart var Herrrens Folk jaget ud i Ørken, imellem Klippebjergene, ikke saa snart havde de forsøgt for deres allerførste Nodvendigheder til Husly og Crucering, førend de begyndte at iværksætte hin Venstning, og berede Grund og Materialier til Helligdommen, lagde dens Grundstene og har arbeidet og arbeider, hvad deres nærværende Evner formaer til Værkets Fuldbyrde. Og hvem gjør det? Jo netop de Mænd, der er blevne jagede, plyndrede, berovede ethvert Subsistensmidde, men som ved deres Usortrodenhed, Trofasthed mod Herrrens Bud har neddraget hans Bessignelser i rigeligt Maal, sammenlignet med Omstændigheder og Forholde. Og for hvem arbeider disse Mænd, som har grundlagt Guds Rige i Bjergenes Dale, er det alene for sig selv? Nei; thi mange af dem har allerede modtaget en stor Deel af deres Bessignelser i de foregaaende Templer! De arbeider altsaa for Eder — Brødre og Søstre — for os her i Adspreelsen — for Alle, af hvilken Stammee, Tungemaal og Folk, som vil troe og arlyde Evangeliet; de arbeider for dem, som nu lever paa Jordens Overflade; de arbeider for dem, hvis Stov allerede i Alarhundreder har hvilet i Jordens Skjod, og hvis Aander i Hængelet venter paa Forløsning — paa Opstandelse. Aldydende Herrrens Lov offerer de Hellige i Zion Tiendedelen af sin Indkomst, yder Tiende ved Arbeide, og offerer ellers af deres Formue, hvad deres Hjerte og deres Nidkjærhed for Frelsens Værk driver dem til. Overvei altsaa hvilket Arbeide, hvilken Opoffrelse Brødre der yder. Monne Nogen, der isølge Stilling og Evne kan bidrage Sit til dette Værks Fremme og ikke gjør det, kan erholde de af Samme flydende Bessignelser? Utvivlsomt nei! Enhver skal faae Lov i Forhold til sit Arbeide, Bessignelse i Forhold til sin Opoffrelse. Det første Præsidentstab i Zion lod derfor en Opsordning udgaae i 1851 til de Hellige i England og Europa at aarlig gjøre en Øffring til

Opsætelsen af Herrens Tempel, saa at de Ndende kunde have og faae Deel med i Vessignuerne baade for sig selv og deres Afsøde; eftersom det er lige nødvendigt til Alles Saliggjørelse og Ophojelse. De Hellige har ogsaa efterkommet denne Opsordring, og det glæder os at see de Forstandiges og Trofastes villsige Opfyldelse af det, som er til deres eget og Andres Bedste; men da gode Raad, Formaninger og Belærelse aldrig kan gjentages for ofte, især som der i vor Kirke immer kommer nye Medlemmer ind, saa er det os en Glæde at lægge Kirkens Authoriteters Opsordring for de Hellige, idet vi især herved paaminder, opfordrer og paalægger Conferencernes Præsidenter i den hele Skandinaviske Mission i denne Henseende, saavelsom i alle andre, at belære de under deres Veileitung værende Hellige om denne vigtige Pligt at yde til Tempelofferet, og vil vi have at Præsidenterne og de Hellige retteligen skal forstaae, at denne er en speciel Opsordring til at gjøre deres yderste Erne for at imsdekomme den, saa at alle Hellige, Rige som Fattige, Brødre som Søstre, maa yde med rund Haand til Helligdommen; den Fattige sin Skjærv, den Rige i Forhold til hvad Herren har givet ham, og Eders Vessignuer vil Herren afmaale derefter; thi han er Rettfærdighedens Haandhæver. Vi forventer altsaa, at denne Opsordring vil med sædvanlig Willighed imsdekommes af Alle i den hele Skandinaviske Mission; saa at vi i saa Henseende ikke skal staae tilbage for de engelske, eller nogen anden Nations Hellige, men fremstælle paa Herrens Altar en forholdsmaessig Gave, saa at vi kan hævde vor Plads iblandt Guds Folk, fremskynde og befordre det hellige Huses Fulddelse og Foissjønnelse, og saaledes, hvad enten vi lever eller dører, erhverve os Rettighed til at blive meddelelagtig i de Vessignuer, som Faderen vil give sine Børn ved den rette Fuldmagt og Autoritet; og erindre det, I Hellige, at som I saaer skal I ogsaa høste!

Joseph Smiths Levnetslob.

1835.

(Fortsat fra Pag. 272.)

Rapporten angaaende de Eldstes Arbeider og Lærdomme i Conferencen, og ligeledes om deres, som nyligen havde vandret igjennem, var god.

Grenen i Freedom talte 65; Rushford 28; Burns 30; Holland 15; fremstillet af P. P. Pratt, som havende lidt meget af falske Lærdomme af Hyktere og Skjælmer; Aurora 4; Niagara 4; Antallet i de øvrige Grene ikke bestemt, men almindeligen rapporterede at staae godt.

Raadet gav Undervisning angaaende "Viisdoms Ordet," Tungemaals Gaven,

at prophetere osv.; og sluttedes til den paafølgende Morgen.

Den 23de. Conferencen mødte for at tage i Overveielse Zions Forløsning.

Efter at Hem af Raadet havde talet, udtrykte Menigheden deres Bestemmelse at bringe i Anvendelse de Lærdomme vi havde givet; derpaa sluttedes Raadet.

Den 25de Mai. De Tolv mødte i Raad for at bede for hinanden indtil de skulde mødes igjen; og besluttede: At vi anbefaler og raader Eldsterne John Murdock og Lloyd Lewis at gaae til Menighederne i Chenango Point, New

York; og Springville, Pennsylvania (iblandt hvilke vi forstaer at der er nogen Mislighed) og satte i Orden de Ting, som mangler i disse Grene.

Besluttet: At Eldste Brigham Young gaaer strax fra dette Sted til en nærmestende Stamme af Josephs Levning, og aabner Saligjørelsens Dør for dette længe forkastede og trængte Folk. Raadet lagde, ifolge hans Begjering, deres Hænder paa ham, at han maatte have deres Tro og Bonner til at fuldføre (med Ydmighed og Kraft) denne i Sandhed vigtige Mission.

De lagde ogsaa deres Hænder paa Eldsterne John P. Green og Amos Orton i den samme Hensigt, som de vendte at følge ham.

Orson Hyde,
Skriver.

Den 5te Juni modte Ni af de Tolv i Raad i Rose eller Lyons Town, New York. Da der var saa saa Brødre i den Egn, blev det besluttet: At det ikke var nødvendigt at oprette en Conference, hvorefter Raadet sluttedes. Og efter at de havde prædiket adskillige Gange i Nabolaget vendte Eldsterne Brigham Young, Orson Hyde og William Smith tilbage til Kirtland, som Bidner i en vis Sag, hvori Præs. Joseph Smith jun. var involvet for County Retten, og hvori han retfærdigen triumpherede over sine Fjender.

Orson Hyde,
Skriver.

De Eldste og Brødrene forsamledes i Conference den 6te Juni i New Portage; Oliver Cowdery præsiderede.

Eldste David Matthews, som suspenderedes ved en foregaaende Conference for uchristeligt Forhold, var nærværende.

Efter ahsørt Bidnesbyrd fandt Raadet eenstemmigen, at han havde viist tilhørlig Sønderkunselse i Aalanden i sin

Bandel og Tale siden hans Suspension; og Eldste Matthews gjenindsattes.

Eldste Barkdall fremførte en Fordring mod Eldste Keeler for Ejendomme, som sagdes at være ødet for en otte eller ni Aar siden, og at have været påkendt af et tidligere Raad.

Det viste sig, at der havde været en Afgjørelse til Fordeel for Eldste Barkdall, men intet Bidnesbyrd var frembragt af nogen af Parterne at bekræfte en Fordring eller bevise en Betaling. Afgjørelsen lod dersor: At både Anklageren og den Anklagede havde lagt for Dagen en slet Aaland, og fortjente en streng Trettesættelse af dette Raad.

Eldste Milo Hays blev anklaget for Ulydighed mod „Viisdoms Ordet,” og Pagibrud.

Begge Klager blev støttede ved Bidnesbyrd og Eldste Hays undluktes fra Kirken.

Adskillige andre Disciplinssager foretoges og Conferencen sluttedes Kl. 12 om Aftenen.

Søndag Formiddag prædikede Præs. Oliver Cowdery, hvorefter fire dobbtes.

Raadet organiseredes igjen om Aftenen og ordinerede Jacob Myers til en Eldste.

Sagen imellem Eldsterne Barkdall og Keeler optoges igjen; fire af Raadets Medlemmer talte i Sagen, hvorefter det afgjordes, at de havde een Uge, og ikke længere, til at forlige deres Udestaaelser med hinanden, og gjøre Afbigt for Menigheden eller tage deres Stilling.

W. A. Cowdery,
Skriver.

Som Zions Præsidentstab, Bisrop og Høiraad var flyttet til Kirtland eller gaaet ud at arbeide i Viungaarden, lod jeg publisere i Juni Nummeret af the Messenger and Advocate, at, efter Rigets Orden, begyndt i de sidste Dage at berede Mennesker for Herrens Hvile, har

de Eldste i Zion eller dens umiddelbare Nabolang ingen Myndighed eller Ret til at blande sig i dens aandelige Anliggender, ordne dens Sager eller holde Raad for Medlemmers Udelukkelse i dens norganiserede Tilstand. Høiraadet er blevet udtrykkelig organiseret til at forvalte i alle dens aandelige Anliggender; og Bisroppen og hans Raad er satte over de timelige Anliggender; saa at de Eldstes Handlinger er ugyldige og magtesløse. Herren ønsker Hveden og Klinten at vore tilsammen; thi Zion maa forløses ved Dom, og dens Omvendte ved Retfærdighed. Enhver Eldste, som kan, efter at have sørget for sin Familie (om han har nogen) og betalt sin Gjeld, skal gaae ud og rense sine Klæder fra denne Slægts Blod. Medens de er i den Egn, istedetfor at forhøre Medlemmerne for Overtrædelser eller Forargeller, lad enhver arbeide til at berede sig for Viingaarden, afseende en siden Tid til at trøste de Bedrøvede, helbrede de Sonderderknuste, falde paa den Frafaldne, bringe dem Forvildede tilbage, gjenindbyde i Riget saadanne, som er blevet affaarne, ved at opmuntre dem til at lægge til Side Dagens Borger og øve Retfærdighed, og med eet Hjerte og eet Sind berede sig at hjælpe til at befrie Zion, Forættelsens vndige Land, hvor de Villige og Lydige skal velsignes.

Omtrent ved denne Tid blev Hr. Hewitt anbefalet til mig. Han var en Prædikant, som var kommen fra Europa tilligemed sin Hustru for at undersøge dette Værk, og, som han godt gjorde, var udsendt af hans Kirke i denne Hensigt. Hans Besøg var fort, og han forlod os med Tilkjendegivende, at han vilde komme igjen for at fornye sine Undersøgelser. Som han ikke vendte tilbage ifølge Overenskomst, og som vi hørte at han var

i Fairport, sendte Præsidentstabet Raad ham følgende Brev:

Den 14de Juni.

Til

Velærværdige Hr. Hewitt!

Da De ikke vendte tilbage, som vi forstod Dem ved Deres Besøg hos os, blev det besluttet og vedtaget i Raad om Aftenen den 14de Dennes, at Bringeren heraf, Oliver Cowdery, een af de præsiderende Eldste i vor Kirke, skulde reise til Fairport, og undersøge, om muligt, Alrsagerne til Deres Udeblivelse; og dette er gjort af den Alrsag, at vi føler en inderlig Længsel efter at frelse Menneskenes Sjæle og at tilfredsstille Deres Spørgsmaal angaaende den Religion vi bekjender. Om Hr. Hewitt er i Fairport, er det Raadets oprigtige Ønske at han vilde komme tilbage, at vi kan tilfredsstille ham angaaende vor Religion, og han tilfredsstille os angaaende sin; thi vi føle et lige saa stort Ønske for hans Folks Velstård, som han kan føle for vores.

Med Agtelse osv.

W. W. Phelps,
Skriver.

Eldste Cowdery begav sig strax til Fairport, og tilmelde Raadet den følgende Dag, at Hr. Hewitt var ikke paa Stedet; at han leverede deres Brev til Madame Hewitt, som underrettede ham om, „at hendes Mand havde ofte talt om sit Ønske at blive nærmere bekjendt med det Folk, som han var kommen fra Europa for at see. Men det Næste vi hørte om Hans Velærværdighed John Hewitt var, at han havde aabnet en Skole i Painesville, Ohio. Hr. Hewitt var en Eldste i Irvingiternes Kirke i Barnsley, England, og modtog en Beslutdmægtigelse fra hin kirke, som udtrykt i et Brev fra Hr. Shaw af 21de

April, at besøge de Hellige i Amerika, og undersøge deres Tro og Grund sætninger; og om Hr. Hewitt fandt dem, som de ventede, kunde de Hellige vente hjælp fra dem (Menigheden i Barnsby), eftersom de var rige i timelige Ting og havde modtaget Tungemaalsgaven i Kirken.

Torsdag den 18de Juni. Ni hundrede og halvtredsindstyve Dollars tegnedes til Templet af de Hellige i Kirtland. Stor Midkærhed tilkjendegaves for at rusle Verket frem.

Den 19de mødte Ni af det omvandrende Hoiraad tilligemed Menigheden i Conference i Pillow Point, New York, og besluttede at Conferencens Grundser omfatter hele den nordlige Deel af Staten og kaldes „Black River Conference.“ De Eldste i denne Conference havde været stiftige i deres Kald. Deres Læremaaade behøvede i nogle Henseender Rettselte, hvilken de med Glæde modtog.

Menigheden i Pillow Point talte een og tyve, men iagttog ikke almindeligen „Viisdoms Ordet.“ Sackets Harbor talte nitten; Burville syv; Champion sex; Ellesburgh tre og tredive; Henderson fire; Alexandria fire; Lyne fire; og to i Orleans, tre i Potsdam og sex i Stockholm.

Efter at Rapporten fra Menighederne var aflagte, talte Fem af Raadet efter hinanden til Conference om Grund sætningerne for Kirkebestyrelse, Bestraf senheden og Udsøvelsen af de aandelige Gaver, Viisdoms Ordet, og Rigtsigheden af at vælge vise Mænd og sende dem med Penge for at kjøbe Land i Zion, saa at de ikke maatte samles i Forvirring; og Conference samtykte eenstemmigen i Raadets Beslutninger. Sluttedes til den 20de, da Mode afgaves, og John Elmer fremstilleses som førende meget urigtige Principer; saadanne f. Ex. som

at Guds Land tog ham undertiden og kastede ham ned, og at han kunde døe den Netsverdiges Død og den Ugadeliges; og for at vise hans Magt hos Gud sagde han, at han havde gjennemgaaet en Slags Død, og var blevet udødelig, og skulle vedvare for stedse inden nogen anden Død eller Forandring, men ikke tillage i Klærhed evindeligen. Han ved blev at væaæe disse Ting, og vilde ikke tage imod Lærdom af Raadet, og blev derfor affaaren. I Mandags døbtes fem, og vor offentlige Forsamling endtes.

Orson Hyde,
Skriver.

Den 21de, som var en Søndag, prædikede jeg i Kirtland om den evangeliske Orden.

Torsdagen den 25de Juni var der en Forsamling i Kirtland for at subskriber: til Templets Bygning og 6,232 Dollars 50 Cents tilhøredes Listen. Joseph Smith tegnede 500 Doll.; Oliver Cowdery 500 Doll.; W. W. Phelps 500 Doll.; F. G. Williams 500 Doll. af det Overstaende, hvilket alt de betalte inden een Time, og Folket forbansedes.

Den 29de Juni forsamledes Sex af det omvandrende Hoiraad, nemlig: D. W. Patten, H. C. Kimball, Luke Johnson, Orson Pratt, John F. Boynton og Lyman E. Johnson i Conference med Menigheden i Coborongh, Øvre Canada. Menigheden i Coborongh, bestaaende af 25 Medlemmer, bragtes til Overens stemmelse i mange Principer af den nye Pagt, idet de ikke havde haft den samme Anledning til Undervisning, som Menighederne i Staterne. Brodr. Henry og Jacob Wood, som var blevet suspenderede, blev etter forhørte, men affaarde. Eldste Frederik M. Van Lenwen bestilledes som præsiderende Eldste, og et Antal blev tillagt Menigheden under vort Ophold der.

Den 3die Juli kom Michael H. Chandler til Kirtland, for at fremvise nogle ægyptiske Mumier. Der var fire indbalsamerede Menneskelægemer tilligemed to eller flere Papyrus Ruller, bedækkede med hieroglyfiske Figurer og Indskrifter. Eftersom man fortalte Hr. Chandler at eg kunde oversætte dem, bragte han mig nogle af Charaktererne, og jeg gav ham Oversættelsen, og som en Gentleman gav han mig følgende Attest:

Kirtland d. 6. Juli 1855.

Det vore vitterligt for Alle, som kan ønske at vide angaaende Joseph Smiths, jun. Kundstab i at udtyde de gamle ægyptiske Hieroglyphskrifter, mig tilhørende, som jeg har foreviist de lærdeste Mænd i mange vigtige Stæder, og af den Undervisning jeg nogensinde kunde faae eller træffe paa, finder jeg at Joseph Smiths stemmer overeens i de mindste Ting.

Michael H. Chandler,
Reisende med og Gier af
ægyptiske Mumier.

Søndagen den 5te. Jeg prædikede om Estermiddagen. Hull Barton eller Michael H. Barton prøvede paa at komme ind i Menigheden, men var ikke villig til at bekjende og forsage alle sine Synder — og han blev forkastet.

Snart derefter kjøbte nogle af de Hellige i Kirtland Mumierne og Papyrus Rullerne (hvorum en Bestrielse vil udkomme siden), og jeg tilligemed W. W. Phelps og D. Cowdery som Skrivere begyndte Oversættelsen af nogle af Skrifstegnene eller Hieroglyphen, og fandt til vor store Glæde, at een af Rullerne indeholdt Abrahams Skrifter, en anden Joseph af Egyptens Skrifter osv., om hvilke en fuldstændigere Beregning vil fremkomme paa sit Sted, eftersom jeg strider frem med at undersøge eller udfolde dem. Med Sandhed kan vi sige, at Herren begynder ataabenhære Fredens og Sandhedens Fylde.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

	Ndl.	Mt.	Sk.
A. P. Crane	46	"	"
R. Petersen	25	"	8
N. Nielsen	34	"	"
J. P. Holzman	10	"	"
H. Jensen	28	5	"
<hr/>			
Summa	158	5	8

Indhold.

Side.	Side.
Tale af Præsident B. Young	273.
Redactionens Bemærkning	282.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postkontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Coit.

Trykt hos F. C. Bording.